

bagevirkende Kraft, og det Princip, som Lovgivningsmagten for fem Aar siden indførte, vil derved faae en høidligere Anvendelse. —

Udvalgets Opmærksomhed er ved flere Andragender og Henvendelser bleven henledet paa Bestemmelsen om, at Forsørgelsen delvis eller ganske bortfalder, naar Vedkommende faar en Ansættelse i Statens Tjeneste, der bringer hans samlede Indtægter op til halvanden Gang Forsørgelsens Beløb. Dette Princip har for Invalidernes Vedkommende sine store Skjægesider, idet, for blot at nævne et Exempel, en forsørgelsesberettiget Betjent ved en Privatbane, der kunde forbedre sine Aar ved at faae Ansættelse ved Statsbanerne, affrækkes derfra ved Bevidstheden om, at han tilbøds eller ganske vil miste Forsørgelsen, og det Samme gjentager sig paa forskjellige Maader ved Overgangen fra kommunale eller private Bestillinger til Ansættelser i Statens Tjeneste. Da dette Forhold i mange Tilfælde faar en saa eendommelig Karakter, at det ofte kan blive til Skade for de Invalider, som mangle Forudsætninger for at kunne se Sagen i dens rette Lys, kunde Udvalget have ønsket at høre derpaa ved en Tilføielse til Lovforslaget. Men da den her omtalte Bestemmelse falder nær sammen med de lovbestemte Regler for Pensionisters Lønning, naar de atter træde ind i Statens Tjeneste, har man afholdt sig fra at fremkomme med Forslag i denne Retning. Skulde der imidlertid under Sagens videre Behandling vise sig Tilbøielighed til ogsaa i denne Henseende at forbedre Invalidernes Stilling, vilde Udvalget være stemt for, at det gjordes paa den Maade, at Bestemmelsen i Lov om Invalideforsørgelse af 20de November 1876 forandredes derhen, at vedvarende Invalideforsørgelser i Tilfælde af Invalidens Ansættelse i en af Staten lønnet Bestilling kun kunde formindskes eller indbrages, forsaavidt og med saa stort et Beløb, som Indtægten af Statskassen (deri medberegnet den Pension, Vedkommende maatte være berettiget til at beholde efter Ansættelsen) maatte overstige det Dobbelte af den Indtægt,

der ialt var ham tillagt som Invalideforsørgelse og Pension eller Understøttelse, beregnet efter Tjenestetid. —

Idet Udvalget afgiver sin Betænkning, kan det ikke tilbageholde den Øttring, at endel af de Andragender og Henvendelser, det har modtaget, vel have deres Grund i Mangler ved selve Loven, men at det paa den anden Side ikke kan negtes, at der, om end Lovens Bogstav er fulgt, ikke altid fra Administrationens Side er vist den billige Hensynstagen, som bør være Grundlaget for Sedelsen af en Sag som denne. Men idet man udtaler dette, skjæder man Sandheden at sige, at Dadlen ikke rettes imod bestemte Personer, men imod den Opfattelse, der tidligere synes at have gjort sig gjældende i Administrationen. Dog har man i den senere Tid sporet en mere velvillig Aand, og Udvalget kan ikke Andet end udtale Ønsket om, at denne ved alle Afgjørelser maa være den raadende.

---

§ Bilag B. gives et Uddrag af Centralomiteens Indberetning for 1881.

Paa den ved Forhandlingerne i Thinget saavel som ved flere skriftlige Henvendelser til Udvalget givne Foranledning tror Udvalgets Flertal (Carstensen, Fischer, W. Petersen og Bloug) at burde henlede Opmærksomheden paa, at det dog kunde fortjene at komme under Overveielse, om ikke Villighed maatte tale for at give de ældre Pensionister, der befinde sig i frange Aar, en Understøttelse i Lighed med, hvad i Loven er indeholdt om ældre Invalider.
